

vedel sem, da moram slediti očetu

Je sin Zdenka Domančića, svetovno znanega bioterapevta, predvsem pa utemeljitelja naravne metode zdravljenja, ki je pomagala več tisoč ljudem po svetu. »Že kot otrok sem občudoval očeta in kmalu začutil, da mu moram slediti, mu biti opora, on pa bo moj vrhunski učitelj. Skupaj sva delala 30 let, se ujemala, dopolnjevala,« pripoveduje Stjepan, s katerim sva se pogovarjala v Lescah, kjer med drugim potekajo terapije in tečajji, ki jih vodi z najožjimi sodelavci.



Besedilo in foto: VESNA TRIPKOVIĆ SANCIN

To je vaš prvi intervju. Po 40 letih nepretrganega dela se je vaš oče upokojil, zdaj vi nadaljujete njegovo pot. Kako se spominjate otroških let?

V 80. letih je bil oče prava medijska zvezda. Čeprav je bioterapija pri nas znana že stoletja, se je prvič zgodilo, da je nekdo, predvsem zaradi doseženih rezultatov, povzročil pravo revolucijo. Od moje rane mladosti sva si bila zelo zaupna. Pravil mi je, da je imel že kot otrok nekonvencionalne poglede na svet, jim sledil, se izobraževal in odpiral nova vrata. Prepotoval je velik del sveta, se seznanjal z različnimi tradicionalnimi metodami zdravljenja in s tem ustvaril temelje, na podlagi katerih je končno sam začel delovati kot terapevt. Ustvaril je lastno metodo, znano kot bioterapija po metodi Zdenka Domančića. Od nekdaj je oče verjel, da so naša fizična telesa neposredno pod vplivom vsemirja, da smo čuteča in energijska bitja in kot taka sestavni del te univerzalne energijske zakladnice. Upoštevaajoč te zakonitosti je ustvaril svojevrstne tehnike, ki so temelj vseh

” V 80. letih je bil oče Zdenko prava medijska zvezda. Čeprav je bioterapija pri nas znana že stoletja, se je prvič zgodilo, da je nekdo, predvsem zaradi doseženih rezultatov, povzročil pravo revolucijo. Od moje rane mladosti sva si bila zelo zaupna.

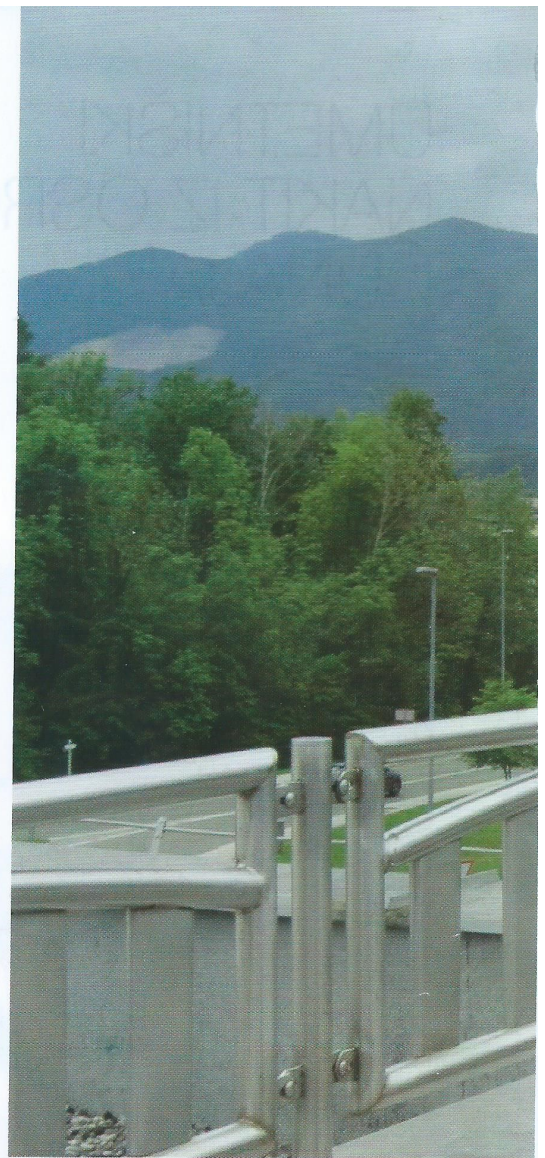
protokolov, ki jih za zdravljenje različnih stanj in bolezni uporabljam v svoji praksi. V mojem otroštvu so o njem pisali vsi mediji, zame pa je bil to *spiritus movens* (sprožilec), da tudi sam začnem raziskovati.

Običajno se starši odzovejo na dva načina: ali podpirajo otroka, ki stopa po njihovi poti, ali pa mu jo odsvetujejo ravno zato, ker jo predobro poznajo.

Oče je opazil moje zanimanje, me podprl in ves čas strpno in potrpežljivo odgovarjal na moja vprašanja. Po končanem formalnem izobraževanju sem se mu pri delu končno lahko pridružil. Uresničila se mi je želja, da z njim delam kot terapevt. Delo me izpolnjuje, odprlo mi je tudi nove uvide v funkcije in mehanizme delovanja človeške psihe v kombinaciji s fizičnim telesom. Spoznanje, da posedujemo energijo, da nismo samo materija, da smo tudi energijska bitja, pa že samo po sebi implicira še druga poznanja.

Osemdeseta so bila sicer turbulentna in prelomna, kar se je izražalo tudi na področju, kjer je oče oral ledino.

Brez množice ni revolucije, zanimanje javnosti je bilo takrat velikansko, rezultati pa so primorali uradno medicino, da ta fenomen postavi v neki okvir. Vmes se je dogajalo vse mogoče; očitane šarlatanstva, v znanosti tudi pravi pogrom. Oče pa je vedno poudarjal, da se ne ukvarja z medicino, zato mu ne morejo očitati





poseganja vanjo. V nekem sodnem procesu je moral to celo dokazovati. Vsi ti napadi so vodili k odločitvi, da je sam zahteval znanstveno preverjanje. To je potekalo leta 1985, trajalo štiri mesece, zdravniki – več kot dvesto jih je bilo navzočih – pa so predlagali preverjanje pri obravnavi gangrene, prepričani, da metoda ne bo učinkovala. Po tem preverjanju, ki je bilo nadvse uspešno, napadov uradne medicine ni bilo več.

V idealni družbi bi različne, dokazano učinkovite in preverjene oblike pomoči obstajale v sožitju.

Morda sem prevelik optimist, a verjamem, da bo medicina prihodnosti upoštevala potrjene metode, ki ne le da ne škodujejo, pač pa pomagajo bolnim. Ne nazadnje o tem priča podatek, da nepretrgoma delamo že vsaj 40 let.

Na tečajih za terapevte izrecno poudarjate, da morajo vaši pacienti slediti uradni medicini, metode Zdenka Domančiča pa bodo sočasno same

” Morda sem prevelik optimist, a verjamem, da bo medicina prihodnosti upoštevala potrjene metode, ki ne le da ne škodujejo, pač pa pomagajo bolnim. Ne nazadnje o tem priča podatek, da nepretrgoma delamo že vsaj 40 let.

pokazale rezultate. »Oni naj delajo svoje, mi pa svoje ...«

Naravnost absurdno bi bilo, da bi mi imeli kaj proti medicini. Nasprotno. Medicina je znanost, ki se ukvarja z zdravjem. Mi lahko ponudimo svojo terapijo kot metodo, ki vzporedno prispeva k izboljšanju ali celo ozdravitvi pri boleznih in stanjih, pri katerih so uporabili že vse konvencionalne možnosti. Nič ni popolno, tudi medicina ne, saj se ves čas razvija. Ponekod po svetu

je že tako, da alopatska in tradicionalna medicina delata z roko v roki. Glede na podatke Svetovne zdravstvene organizacije (SZO) kar 80 odstotkov svetovne populacije uporablja eno izmed dopolnilnih metod. Tudi sam vidim smisel v celostnem zdravljenju. A naša metoda ni alternativa, pač pa tradicionalna, naravna medicina. Oče je nekoč dejal, da si želi, da bi v vsaki družini obstajala vsaj ena oseba, ki bi poznala naše metode in pomagala bližnjim. Verjamem, da se bo to tudi zgodilo.

Leta 1996 ste svoj dom našli v Sloveniji. Kaj je prispevalo k temu?

Oče je delal v Beogradu, na Ugljanu, v Poreču, nazadnje v središču Zagreba, a zaradi gneče in slabega dostopa za invalide je bila lokacija neprimerna. Takrat so nam v Kranjski Gori ponudili prostor za delo v hotelu, kar se je izkazalo za najboljšo možnost. Ljudje so si štiri dni vzeli zase, terapije pa so potekale v naravi in miru. Od tedaj smo v Sloveniji, kjer so nas zelo dobro sprejele tudi državne strukture. V 30



” Avtoimunskih in psihosomatskih bolezni, ki večinoma temeljijo na stresu, je izrazito več. V začetku naših izobraževanj je bilo na tečajih ogromno ljudi s področja medicine. Že takrat sem jim govoril o stresu kot glavnem povzročitelju sodobnih bolezni, a so vztrajali pri njegovih pozitivnih platih, ki človeku primarno dajejo moč.

letih nimam niti ene slabe izkušnje. Danes delujemo v Lescah, Gorenjska pa je moj dom.

Vaš oče je s svojo metodo veljal za pionirja tega načina zdravljenja, v zadnjih letih pa je opaziti pravi razcvet najrazličnejših oblik zdravljenja in alternativnih oblik pomoči. Navadnemu človeku je težko ločiti zrno od plev.

Oče je imel vizijo, fokus in notranjo moč. Na tisoče ljudi je šlo skozi njegove roke. Poglejte, vera temelji na predpostavkah, spoznanje na osebnem izkustvu. Primer: nekdo verjame v bioenergijo. A dokler ne bo preveril, ne bo prepričan, na podlagi izkušnje pa bo vedel. Oče je vse od začetka verjel vase in se kmalu prepričal, da njegova metoda deluje, bolni ljudje so mu o tem poročali sami. In takrat se je zgodilo. Iz vere je nastalo vedenje, da je delo učinkovito, dokazano ne škoduje in ni v nasprotju ne z uradno medicino ne s katero koli drugo metodo. Stric Google je poln zanimivosti, na njem je nešteto informacij, *coachev*, gurujev, mladi pa ostajajo lačni znanja, saj nikdar ne pridejo do bistva. Na podlagi instantnih nasvetov z interneta, vizualizacije milijona dolarjev ali filozofije *think positive* (misli pozitivno) namreč ne pridejo daleč. Sreča ne sme temeljiti na kapitalu, temveč na spoznanju, da smo del tega sveta, planeta, le ena od oblik življenja v tej dimenziji.

Ko to zares spoznamo in občutimo, smo svobodni.

Ali lahko rečemo, da gre za dobo dvoma? Teorije zarot so postale del vsakdana.

Ni mi blizu to poimenovanje, saj nosi negativno konotacijo. Kakor koli pa to imenujemo, načrt, manipulacija, teorija, se dogaja od nekdaj. Za tistega, ki želi razširiti svojo idejo, je najlažje, da jo zamaskira med druge teorije, tako jo skrrije, ljudje potem ne bodo ničemu več verjeli in morda se bo ravno njegova teorija navsezadnje prijela. Govorim na splošno, naj gre za znanost, šolstvo, religijo, medicino, duhovnost, področje bioterapije ipd. Najlažje je manipulirati z ljudmi, ko ne vedo več, kam bi se obrnili, ko izgubijo smer, nato še moč. Človek ne vidi cilja, obstane, ker izgubi bit. Tisti, ki pa ima fokus, se izobražuje, ne bežlja sem in tja, se svojemu poslanstvu preda z vsem srcem. Napredku potem ni konca. Treba se je torej samoizpraševati, spoznavati sebe, svoje psihofizične potenciale, nato pa se sprti odločiti, kaj je dobro za nas. V končni fazi je najpomembnejši duševni mir.

Imate dolgoletne izkušnje. Je katerih bolezni zdaj več ali manj?

Ja, avtoimunskih in psihosomatskih bolezni, ki večinoma temeljijo na stresu, je izrazito več. V začetku naših izobraževanj

je bilo na tečajih ogromno ljudi s področja medicine. Že takrat sem jim govoril o stresu kot glavnem povzročitelju sodobnih bolezni, a so vztrajali pri njegovih pozitivnih platih, ki človeku primarno dajejo moč. Danes so ljudje pod nenehnim stresom, zato o pozitivnem stresu ne moremo več govoriti. Naše telo tega preprosto ne zmore prenesti. Ker ni počitka, se pojavljajo motnje v organizmu, izgorelost, fibromialgija in druge avtoimunske bolezni.

Vzroki stresa so družbeni in osebni. Govorimo o povečevanju nasilja, tekmovalnosti, pohlepa.

In ogromne količine informacij. Človeški um in posledično telo nista sposobna obdelati vsega, s čimer nas bombardirajo. Zato ne moremo uzreti celotne slike niti sebe samega, svojih vlog starša, prijatelja, partnerja. Za to je namreč nujen mir. Obenem smo se ljudje odtujili, najboljši prijatelji so postala družbena omrežja. Ta imajo tudi dobre strani, kar se je pokazalo med epidemijo. A če se ljudje identificirajo s svojim avatarjem, prevzamejo namišljeno identiteto, se začnejo brisati meje in to je nevarno, še posebno pri otrocih. Zato se tudi pojavljajo skrajnosti, ko se želijo ubiti ali ubiti koga drugega, da bi jih starši, sošolci, učitelji končno opazili. Moderna tehnologija je koristna, če jo uporabljamo kot orodje, ne pa, če postane naš edini smisel. To namreč pomeni, da našega tuzemeljskega duševnega in fizičnega življenja ni več.

Rešitev je torej v rokah odgovornih odraslih?

Ko se zgodi kaj slabega, se na žalost vsi obrnejo k staršem in jih prve okrivijo, ne da bi upoštevali, da gre za ljudi, ki delajo od jutra do mraka. Po drugi strani šole nimajo ne moči ne vzvodov za spreminjanje sedanjega stanja in tako mladi končajo v virtualnem svetu. Bistveno vprašanje je torej, ali gre naša družba v pravo smer. Dovolj izkušenj imamo iz zgodovine, da lahko predvidimo, kaj se nam lahko v bližnji prihodnosti zgodi. Drugo vprašanje je, zakaj se nam to dogaja – je ta kaos namerno povzročen ali je razvojno spontan. Ljudje menijo, da so svobodni, trdijo, da mislijo s svojo glavo, da z njimi nihče ne manipulira, a že v naslednjem hipu skočijo na internet in najdejo, kar jim ustreza. Ob tem se ne zavedajo, da to ni njihova volja, pač pa so izbrali, kar jim je bilo ponujeno. Načrt imeti ljudi pod nadzorom, a jih obenem prepričati, da gre za njihovo svobodno izbiro, je največja manipulacija.



FOTO: ROMAN ŠPIČ

Na fotografiji iz leta 2014: Tanja, Stjepan in Zdenko Domančić

„Naša metoda ni alternativna, pač pa tradicionalna, naravna medicina. Oče je nekoč dejal, da si želi, da bi v vsaki družini obstajala vsaj ena oseba, ki bi poznala naše metode in pomagala bližnjim. Verjamem, da se bo to tudi zgodilo.“

Morda je to naše največje spoznanje? Strinjam se. Obenem imamo možnost, da se ustavimo, naredimo retrospektivo življenja, premislimo, ali je naše delovanje doslej obrodilo sadove ali je bilo samodestruktivno, smo bili uspešni ali smo zboleli, se vrteli v začaranem krogu. Tu imamo možnost, da lahko kaj korenito spremenimo. Ni hudo, če pademo in se motimo, hudo je, če tega nikoli ne ozavestimo. Če ozavestimo, lahko težo nosimo oziroma se je osvobodimo in spreminjamo tok življenja.

Vaš oče je rad poudarjal staro taoistično modrost: »Pazite, kaj mislite. Misli bodo postale besede, besede dejanja, dejanja vaše navade, navade vaš značaj, ta pa vaša usoda.«

Naše misli kreirajo naša čustva, če izvzamemo instinkt. Narava je opravila precej dobro delo. Naše telo ni produkt naše kreacije niti kreacije civilizacije, v kateri živimo, pač pa je produkt procesa

evolucije. Naše telo je zato popoln sistem, ki ga je treba spoštovati, vedeti, kaj smo kot fizična in duhovna bitja ter kako v sinergiji obeh delovati.

Kako torej prepoznati, da delujemo prav?

Sledimo svojim čustvom. In temu, kar se nam v življenju dogaja. Naše čustvovanje je končni produkt naših misli. Naše dobro, slabo razpoloženje, srd, ljubezen, zavist, gnus, radost, milost, nič ni naključje. Če se nam dogaja, da smo v družbi dobrih ljudi, smo v prostoru, ki je pravi in postane del nas. Če doživljamo nervozo, jezo, srd, bes, norost, je treba nekaj spremeniti. Zato poudarjam samoizpraševanje, ker je pot k sebi. Sam se tej poti, ki je zame smisel, sredstvo, da sem vsak dan boljši kot človek in terapevt, predajam že tri desetletja.

Manjka nam torej varen prostor, tako v sebi kot zunaj nas.

Tako je. Ljudje so negotovi, ker jim manjkajo temelji. Kot bi vse življenje začeli graditi hišo na drugem kraju, ker nam na vsakem kaj ni všeč. Naša hiša je simbol prostora, kjer stanuje naš um. Nenehno jo gradimo, zadnji dan pa bomo na njeno streho postavili še zadnji strešnik. Življenje je samo eno, zato ga z zavestjo ustvarjamo. Umetna inteligenca ni sposobna emotivnega življenja, čustva pa so česnja na torti našega življenja. Brez tega bi bili le oblika življenja, ki se zgolj reproducira. Eno takih čustev, v zgodovini največkrat zlorabljeno, je, denimo, strah pred smrtjo. Danes so za upravljanje z ljudmi na voljo nova orodja. Big brother, umetna inteligenca ...

Novi moderni bogovi.

Na žalost.

Imate sploh kaj prostega časa in kako ga preživljate?

Glede na to, da večino časa delam kot bioterapevt, skupaj s kolegom Enverjem in ženo Marijo, prostega časa ostane bolj malo. Trudim se, da vsaj dan v tednu preživim s sinom Marinom, veterinarjem, ki prav tako dela v Sloveniji. Potrebujem pa tudi samoto, da lahko analiziram svoje interakcije z drugimi in tudi s seboj. To zame pomeni neko vrsto mentalne higiene in duhovno rast.